

FAKTA?

4/5

1973

Les om

EDGAR CAYCE

«Den
sovende
profet»

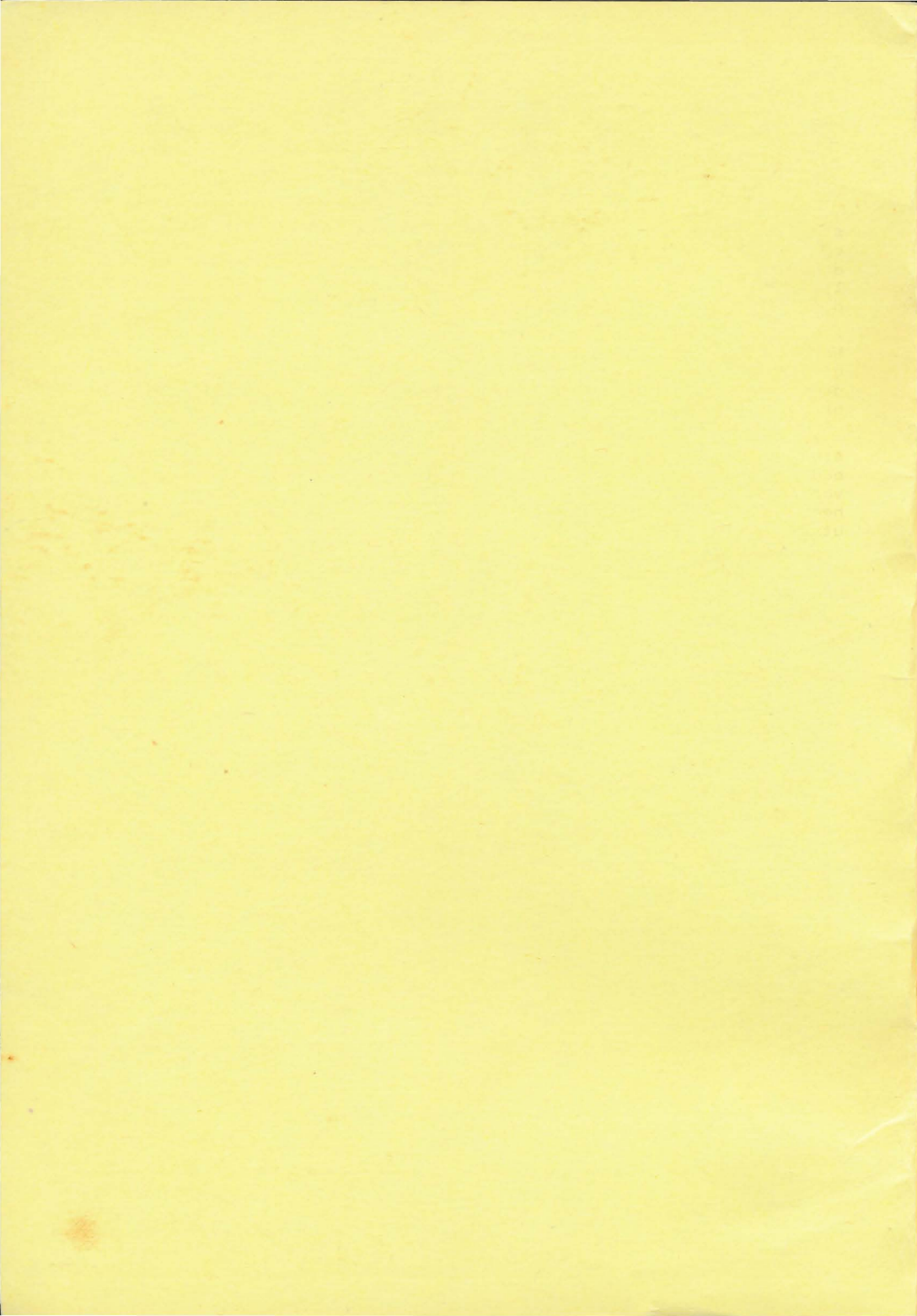
*

Har forutsagt
enorme
geografiske
omveltninger
før 1982!

(SIDE 27)

Tidsskrift for filosofi, fysiske og
psykiske fenomen og uvanlige hendelser

FRA RED.

Det begynner å bli en stund siden forrige nummer kom ut, og årsaken er uventet mye arbeid med å få heftet "Merkelige fenomen omkring oss" ferdig. (Se annonse side 22.)

På grunn av forsinkelsen, har vi funnet det riktig å utgi FAKTA? som dobbeltnummer denne gang. Dette hefte er da nr. 4 og 5/73.

Vi gjorde tidligere i høst store endringer for å lage et bedre og flottere blad, og vi var ganske optimistiske med hensyn til bladets fremtidsutsikter.

Virkeligheten idag er imidlertid den, at FAKTA? tar omtrent all fritid for undertegnede - og det trass i at omtrent alt stoffet blir saksset fra andre magasiner. Dette har aldri vært meningen, og etter undersøkelser og erfaringer nå siste halvår, også vedr. økonomien, har vi funnet det fornuftigst å foreløpig stoppe utgivelsen av FAKTA?

FAKTA? vil derfor i alle tilfelle ikke komme ut til neste år. Hvordan det blir senere kan man jo ennå ikke si noe om, men det er helt klart at eventuell ny utgivelse av FAKTA? vil medføre et helt annet innholdsmessig opplegg.

► side 38

Innhold:

Fra Red.....	side 3
Menneske-liknende sjøuhyre.....	4
Livskunst - balansekunst.....	5
Ny legering med god "hukommelse".....	6
Brevintervju med prof. IAN STEVENSON.....	7
Gjennom nåløyet.....	10
Er hukommelsen basert på molekyler i hjernen?	11
Kom fønikerne først?	13
En UFO-observasjon fra 1959.....	15
Jeg ble bortført av en flyvende diskos.....	17
Tilbakela 81 km - på "null" tid!	19
Tallerkenernes filosofi.....	23
Hvem er <u>Wilbert B. Smith</u> ?	26
Edgar Cayce.....	27
Verdens opprør.....	33
Vil man kunne forutsi jordskjelv?	35
Presse - klipp.....	37

MENNESKE — LIKENDE SJØUHYRE

Trønderavisa, 5. september 1967:

FISKER FIKK MENNESKE-LIKNENDE UHYRE I GARNA.

Et menneskeliknende uhyre utstøtte snerrende lyder og grep om båtrippen med svære klør da fisker Kåre Olufsen prøvde å hale et garn en kveld i forrige uke.

Garnet satte seg fast i båten, som ble dratt så mye ned akter-ut at den begynte å ta inn vann. Men maskene revnet, og Olufsen ble kvitt utysket som han aldri hadde sett maken til før.

Akvariet i Bergen er blitt kontaktet. Ifølge VG er det bare en gang før observert et slikt vesen i havet, og det var i Den meksikanske gulf. (Bodø, NTB)

Nordlandsposten, 5. september 1967:

VAR "SJØUHYRET" EN BLEKKSPRUT?

Hva var det fiskeren fra Sandnessjøen fikk i garnet? Spekulasjonene melder seg. Dessverre lyktes det ikke å få tak i skapningen under sokning med reketrål utenfor Botn. Var "uhyret" fra Bottenfjorden en blekksprut? Fiskeren ser selv bort fra den teorien. Skapningen som hadde vaset seg inn i garnet, hadde nemlig bare to "armer", så mye kunne han se.

Helgeland Arbeiderblad har vendt seg til Havforskningsinstituttet i Bergen. Direktør Gunnar Rollefson er svært interessert i hendelsen, men heller til den oppfatning at man har hatt med en større blekksprut å gjøre. Den kan være nokså fryktinngydende, og ligner ikke lite på det bildet vi gjerne har av den "onde" i egen person. Ellers har direktøren for lite opplysninger om utseendet til å kunne si dette med sikkerhet.

Sikkert er at man neppe kan dra fiskerens iakttagelse i tvil. Han kjente bestet var fast i garnet, og stadig trakk ned mot bunnen. Med glede og forventning ventet han på at en velvoksen kveite skulle komme opp. I stedet kom en grønnaktig skapning opp fra havdypet. Ansiktet hadde ikke den spisse fasong som blekkspruten har, sier fiskeren. På skulderbladene var noe som var hårliknende. Rimelig nok tenkte mannen først og fremst på å bli kvitt skapningen, som grep om båtripa med sine armer med svømmehud.

LIVSKUNST – BALANSEKUNST

Et gammelt ord sier – og gamle ord kan være gode å få forstand av – at all overdrivelse er av det onde. Man kan være uenig heri, og mene at mange ting ikke kan overdrives, f.eks. toleranse, kjærighet o.s.v. Men det tror jeg godt de kan, for på et visst stadium forandrer disse positive begreper karakter, og kan få en negativ virkning.

Tolerant betyr å tåle og å akseptere, og det er godt å gjøre et langt stykke på vei, men det må ikke føres så langt ut, at man mister den kritiske sans og evnen til å vurdere. Det hele går jo nettopp ut på at man skal lære å skjelne mellom godt og ondt.

Jesus sa at man ikke måtte dømme andre, men han har aldri sagt, at man ikke måtte dømme deres ord og gjerninger.

Og når Frans av Assisi sa at man skulle hate synden, men elske synderen, så ligger det også heri, at man skal vurdere det som andre gir uttrykk for, – kalle det godt eller dårligt – men uten å la det få innflytelse for følelsene for selve personen.

Likesom enhver må bruke den størrelse sko, som svarer til hans egne føtter og ikke til våre, må enhver også gjøre de ting, som svarer til hans egen utvikling og ikke til vår. Men man har lov til å si at de sko kan jeg ikke gå i – de handlinger kan jeg ikke akseptere.

av Inger Schjøtt

Men det letteste er jo å overdrive toleransen overfor seg selv, så man mister selvkritisk sans og vurderings-evne. Her er det vanskeligst å finne balansepunktet, fordi man er tilbøyelig til å tilsløre motivene, og pusse på glorien.

Selvtoleransen har en lavere terskel og blir hurtigere negativ, enn når det gjelder toleransen overfor andre. Og det vinner vi jo ikke noe ved, tvertimot.

Og de samme regler gjelder for kjærighet, som jo er meget nær beslektet med toleranse.

Det mest typiske eksempel på overdrivelse er vel nok foreldres kjærighet til sine barn, som kan gi seg utslag i en overbeskyttelse, som gjør dem mindre egnet til å møte livet som voksne. Eller i en gi-dem-lov-til-alt, som kan gjøre dem utålelige å være i stue med, for alle andre enn de tilbedende foreldre.

Et annet eksempel er et ekteskap, hvor kjærigheten hos den ene kan gi seg uttrykk i en underkastelse av alle den andre parts luner. Der er ingen annen måte hvorpå man bedre kan fremelske en tyrann.

Mange kan ikke like uttrykket "den gylne middelvei",

Det innerste i oss selv
- det styrende og vitende
prinsipp - søker dette balan-

Derfor er livskunst det samme som balansekunst.

KILDE: ISIS, november 1973.

*

NY LEGERING MED GOD „HUKOMMELSE“

Sylinderen ble brukt ved den første demonstrasjon av et nytt materiale, som kalles Nitinol, og som har den evne å "kunne huske". Materialet, som er en legering av nikkel og titanium, ble oppdaget ved et tilfelle av metallurgene William J. Buehler og Frederick C. Wang fra det amerikanske Naval Ordnance laboratorium i Maryland.

Enhver kurve og vinkel blir trofast husket, og man har funnet, at strukturen var like sterk, som den var i første omgang.

KILDE: UFO-KONTAKT, nr.3-1969.

Brevintervju med prof. IAN STEVENSON

- Hvilke framskritt er gjort i reinkarnasjons-forskningen, siden Deres bok, "Twenty Cases", ble utgitt?

- Siden 1966 har mange flere tilfeller blitt oppdaget og undersøkt, så det totale antallet i min samling er nå nærmere 1200. Ikke alle disse er av høy kvalitet, og alle har ikke blitt studert så grundigt som vi ønsker. Vi har dessuten fått opplysninger om ytterligere tilfeller, som ennå venter på en undersøkelse.

De nye tilfellene har egenskaper liknende dem som beskrives i "Twenty Cases", og vi skal påbegynne en stor sammenliknende undersøkelse av tilfeller fra ulike kulturer over hele verden. En stor del av våre fakta kommer å settes på datakort for å lette sammenlikninger av tilfeller fra forskjellige kulturer. For tiden synes det som at tilfeller fra ulike kulturer har visse egenskaper felles, mens andre egenskaper skiller seg fra den ene kulturen til den andre.

Jeg har flere nye bøker med studier av reinkarnasjonstilfeller under arbeide og beregner at den første av dem vil bli utgitt i 1973.

- Har noen ny kritikk av betydning kommet frem angående de beste tilfeller som antyder gjenfødelse?

- Nei, det synes jeg ikke. Den mest betydningsfulle rasjonelle kritikken av de beste tilfellene går ut på at disse fremkommer på grunn av en kombinasjon av utenomsanselig tilblivelse (ESP) hos et barn og et motiv for å finne på en person, som barnet engang var. Etter denne teori tvinges "kompensasjonsfantasien" inn i en bestemt form av minnene fra et foregående liv i slike kulturer som er oppmerksomme for troen på gjenfødelse. De som legger frem denne teorien har vanligvis ingenting å si om hvorfor et barn med så mye ESP i en viss situasjon, d.v.s. minnene av det foregående livet, ikke viser mer ESP i andre situasjoner. Meget få av disse barn gir tegn på noe ESP utover reinkarnasjons-minnene (om nå ESP er forklaringen til dem). Denne teori synes jeg heller ikke gir noen rimelig forklaring til hvorfor mange

av barna "utvelger" som foregående inkarnasjon personer med ikke ønskelig, ja t.o.m. kriminell karakter eller personer som levde i fattigdom eller på annet sett var elendige og ulykkelige. Det er vanskelig å se hvor fantasier om slike menneskers liv rimelig skulle kunne beskrives som kompensasjon. Det er sant at en del av barna har vært velberget, prektige og lykkelige i den oppgitte foregående inkarnasjonen, men mange har ikke vært det.

- Angående regresjonseksperimenter med hypnose; tror De at transpersonlighetene virkelig er de hypnotisertes tidligere inkarnasjoner?

- Nei, det tror jeg definitivt ikke - med få unntak. Jeg tror at de fleste av de "foregående inkarnasjoner" som fremkalles under såkalte hypnotiske regresjonseksperimenter er fantasier som fremkommer under innflytelse av hypnotisøren og suggestionen å "gå tilbake til et foregående liv". Det er lett å vise at den "foregående inkarnasjonen" i mange tilfeller må være et fantasiprodukt, på grunn av de urimeligheter og anakronismer som kommer inn i det "foregående livet". Mange av disse tilfeller publiseres tilsynelatende av halvutdannede personer som begynner å hypnotisere som amatører, og tar disse transpersonligheter for hva de umiddelbart synes å være, uten forstand til å studere materialet kritisk. I et publisert tilfelle oppga f.eks. den "foregående inkarnasjonen" å ha vært engasjert som regjeringskurer av noe slag under korstogstiden i Frankrike. "Han" sa at han formidlet budskap mellom Versailles og andre franske steder, så som

Bordeaux. Forsøkspersonen og hypnotisøren visste tydeligvis ikke at Versailles ble sentrum for den franske regjering først på 1600-tallet, og med sikkerhet ikke under korstogstiden.

Men etter uteslutning av 95% slike tilfeller som helt verdiløse, må jeg si at det ved meget sjeldne tilfeller er spørsmål om noe mer interessant. Jeg tror at i et lite antall tilfeller treffer vi kanskje på virkelige minner av tidligere liv. Vi må også regne med muligheten for at vi noen ganger konfronteres med en blanding av virkelige minner og fantasier, hvorved vi får noe som ligner en historisk roman - delvis historie, delvis fiksjon.

De meget få tilfeller der en hypnotisert person virkelig kan tale et språk som han aldri har lært seg på normalt vis, bør studeres nøye. Jeg tror at blant slike finnes noen av de beste vitnesbyrd vi har om den menneskelige personlighetens eksistens etter døden. Av de mange tilfeller som finnes av denne typen er det få som overlever et kritisk studium. Men under 15 års forskning har jeg funnet to som har gjort det, og disse er kompensasjon nok for den tid jeg ofret til å undersøke tilfeller som viser seg verdiløse. Et av disse er tilfellet Jensen, som Nils-Olof Jacobson har publisert i sammendrag i sin bok "Liv etter døden?" og som jeg kommer å publisere en detaljert rapport om i 1972 eller 1973.

- Har det blitt gjort noen betydningsfulle framsteg de siste 10 årene, innen forskningen om sjelens eksistens etter døden?

- Jeg skulle ville si at det har det egentlig ikke. Men jeg tror at dette beror på at så få vitenskapsmenn ofrer seg til dette område. T.o.m. blant parapsykologene er det kun et fåtall som sysselsetter seg med spørsmål om liv etter døden. Jeg tror at jeg er den eneste parapsykolog som ofrer meg på heltid til dette problemet. Adskillige andre ofrer en del av sin tid til det.

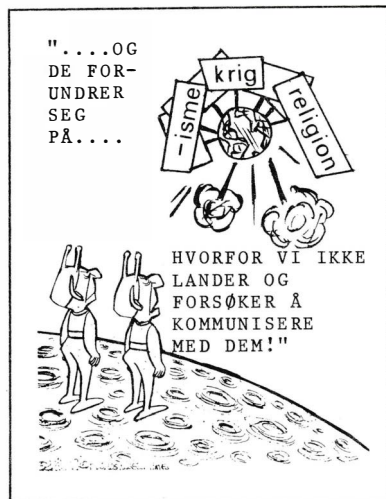
Det er imidlertid oppmuntrende å spørre om liv etter døden nå blir gjenstand for litt mer oppmerksomhet og mer sympatiske diskusjoner blant parapsykologer enn for 10 år siden. Personlig tror jeg ikke at Jurgenson-Raudive-"røstene" hittil har lagt noe vesentlig til evidensmaterialet i liv-etter-døden-spørsmål (jeg har ikke spesielt studert dette materiale og forkaster det ikke), men jeg synes at det er oppmuntrende at i hvert fall noen parapsykologer, f.eks. professor hans Bender, har gjort alvorlige studier av Jurgenson-Raudive-"røstene", og ikke er fremmede for å i det minste overveie om de kan komme fra avdøde. Jeg tror at det knapt kunne ha hendt for ti år siden.

Vi har samlet en del data som jeg tror øker indisiene for liv etter døden, men disse har ennå ikke blitt publisert. Om jeg får samme spørsmål om fem år, håper jeg å kunne svare ja, noe jeg ikke ærligst kan gjøre i dag.

- Finnes det bevis for liv etter døden?

- Det finnes adskilligt som tyder på liv etter døden, men alt det er langt ifra bevis. Det som peker på eksistens etter døden finnes i mange ulike slag av erfaringer, og dette er kanskje en del av

dets styrke. Jeg mener at vi har forskjellige typer av indisier, ikke bare et eneste. Det er min oppfatning at det finnes gode indikasjoner (ingenting mer) på liv etter døden fra f.eks. visse slag av mediumistiske kommunikasjoner, bl.a. korskorrespondanser og

"drop in"-kommunikatorer: syner og spøkelser (apparitions); utenomkroppslige opplevelser; og visse reinkarnasjonstilfeller. Oppgaven for fremtiden er, som jeg ser det, å skaffe ennå bedre evidensmateriale fra tilfeller av nevnte typer, fortsette å analysere det og prøve ulike tenkbare tolkninger.

- Hvordan går det med Deres kombinasjons-lås-test? Er det mange personer som er villige å ta del i eksperimentet å forsøke og meddele låskombinasjonen etter døden?

- Hittil har kun 5 personer stilt inn lås med en åpnings-kombinasjon som kun de selv kjenner til, og overlatt låset

til oss. Tre av disse er parapsykologer med interesse for liv-etter-døden-spørsmål. Jeg er en av dem og dr. J.G.Pratt, min kollega, en annen. Den tredje er dr. R.H. Thouless, den fremstående engelske parapsykologen.

En gammel dame som stilte inn et lås er død, men vi har ikke lyktes i å åpne det, skjønt flere medier og sensitive har sendt oss ord og fraser som de trodde skulle utgjøre den rette kombinasjonen. Vi kommer fremdeles å ta låset til andre medier og sensitive.

- Hvor ligger etter Deres mening den parapsykologiske forskningens største betydning?

- Jeg tror at dens største betydning ligger i den økte forståelse den kommer til å gi

om menneskenes natur. Om erkjennelsen for liv etter døden øker, er det mulig at dette endrer mange menneskers livssyn og påvirker deres oppførsel, selv om jeg ikke er den som tror at alle syndere blir helgen, om de begynner å tro på liv etter døden.

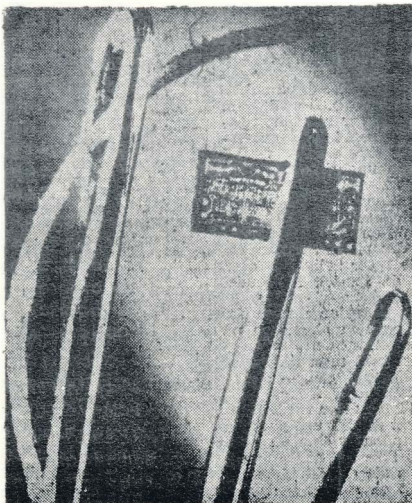
Det er mulig at vi omsider kan utvikle en praktisk anvendning av utenomsanselig fornemmelse. Det er også mulig, som en av mine kolleger, dr.R. Stanford, tror, at vi faktisk alltid anvender ESP i vårt hverdagslige liv uten å være medvitne om det. I så fall kan parapsykologisk forskning få en annen betydning.

KILDE: SØKAREN, nr. 4 - 1972.

*

~~~~~

GJENNOM NÅLØYET

Denne ørelille platen som er stukket inn i øyet på en synål inneholder - tro det eller ikke - 120 elektroniske komponenter og kan f.eks. tjene som forsterker til en platespiller eller radio. Hittil har slike miniatyrkretser vært benyttet vesentlig i datamaskiner og rakettsystemer, men det er ingen tvil om at de med tiden vil finne utstrakt anvendelse i alminnelige radioapparater og i vanlig telekommunikasjonsutstyr.

Platen på bildet er et silikonkort fremstilt av Mullard Ltd. ved hjelp av Kodaks forminskelssystem. Det som på bildet ser ut som et tau, er ganske alminnelig sytråd.

ER HUKOMMELSEN BASERT PÅ MOLEKYLER I HJERNEN?

Forskere har i lengre tid beskjeftiget seg med spørsmålet om hva menneskets hukommelse er basert på. I en nylig artikkel i tidsskriftet Kemi, gir laborant Paul W. Lange fra Gøteborgs universitet en fremstilling av den svenske innsats på området. Ved hjelp av forfinede kjemiske analysemetoder, har man oppdaget et protein (eggehvitestoff) som opptrer i hjernen når vi lærer noe nytt. Men resultatene er bare det første skritt på veien til full forståelse av hukommelsens og innlæringens biologiske grunnlag.

I begynnelsen av dette århundre forsøkte man i en viss utstrekning å forklare prosessene i hjernen ut fra en fysisk modell. Nøkkelen til hjernens mysterier mente man lå i det enkle prinsipp at en bestemt påvirkning medfører en tilsvarende reaksjon, men etterhånden har man forstått at selv om selve nerveimpulsene er knyttet til raske elektriske reaksjoner omkring cellemembraner, er det ikke umulig at selve informasjonene i hjernen har tilknytning til bestemte kjemiske erfaringsmolekyler.

Det er innlysende at man ikke kan drive kjemiske eksperimenter med hjernen hos et levende menneske, og derfor er forskningen henvist til å gjøre eksperimenter med dyr. Rotter er det vanligste forskningsmateriale.

Selve hukommelses-mekanismen grunnlegges allerede på fosterstadiet, og fosteret utfører stadig flere og flere forsøk for å være vel rustet til livet umiddelbart etter fødselen. Derfor kan vi slutte at

en rekke adferdsmønstre legges klart i hjernen allerede på et tidlig fosterstadium, slik at barnet kan suge, puste, hoste, nyse og skrike umiddelbart etter fødselen.

Disse evner forutsetter altså ingen innlæring etter fødselen. De er allerede innlært i fosterstadiet, og er en forutsetning for at barnet skal kunne leve. Men slike fosterinnlæringer er ikke spesielle for menneskene. Også hos insektlarver finner vi adferdsmønstre som viser at larven "forstår" at den skal forpupes, og siden utvikles som ferdig insekt, uten at den egentlig har forutsetning for slik forstand. Man går derfor ut fra at adferden er styrt av kjemiske reaksjoner i bestemte nervesentre som larven selv ikke er herre over.

For å klarlegge hukommelsesmekanismen ved dyreforsøk, foretar man eksperimenter med læring. Men eksperimentene må velges ut fra et inngående kjennskap til dyrene selv. Man må kjenne deres levesett, vite hvilket stress de utsettes for ved læreprosessen, og hvor

motivert de er for å lære. Det er også viktig at forsøkene ikke er basert på kirurgiske inngrep, for eksempel ved at elektroder anbringes på kroppen eller i hjernen. Ofte utnytter man dyrenes sult til å lære helt nye måter å skaffe seg mat på, og laborator Lange refererer en del eksperimenter der rottenes høyrehendthet eller kjevhendthet utnyttes.

Hvis en kjevhendt rotte bare kan skaffe seg mat ved å hente den fra et reagensglass, vil den bruke venstre labb å pirke den frem med. Men hvis det settes en glassvegg tett inn til reagens-glassets høyre side, vil rotten bare nå pillene med høyre forlabb. Etter å ha trenet en kanpp halvtime to ganger pr. dag i åtte dager, vil rotten ha lært å hente maten med høyre forlabb.

På spor etter
hukommelses - stoffer.

Spørsmålet er nu om denne innlæring kan spores rent kjemisk. Kan forskeren løse problemet med hvordan innlæringen egentlig skjer i hjernen? Man er klar over at nervecellene har stor evne til å produsere både proteiner (eggehvitestoffer) og stoffet RNA, som styrer oppbyggingen av proteinene. Derfor har mange forskere konsentrert seg om RNA og dets betydning for hukommelsen. Allerede på et tidlig tidspunkt fikk man hint om at RNA hadde betydning. Man tok flatormer som var trenet til å reagere med krampe på sterkt lys, presset dem, og utvant RNA fra cellene deres. Dette RNA fikk utrenede flatormer spise, og de lærte langt raskere å reagere med den samme krampen på sterkt lys.

Liknende forsøk har vært gjort med rotter, som ble opplært til å foretrekke lys fremfor mørke, men resultatene av disse forsøk har vært sterkt diskutert i faglitteraturen. For å få en ide om hvorvidt RNA har noe med hukommelsen å gjøre, kan man la rotterne gjøre forsøk samtidig som de har fått et medikament som hindrer oppbyggingen av RNA i hjernen. Denne metode har imidlertid den svakhet, at medikamentet kan gi bivirkninger som også påvirker rottenes prestasjoner uten egentlig å nedsette hukommelse eller læreevne.

Ved den svenske forskningsinnsats som dr. Lange trekker frem, utføres det kjemisk analyse av grupper på inntil et par hundre hjerneceller hos trenede og utrenede rotter. Hjernecellene hentes fra bestemte sentre knyttet til kontrollen av rottenes forlabber, og under innlæringen fant man her en RNA-variant som man lenge hadde trodd hadde med innlæringen å gjøre. Men da rottene var ferdig utlært, fant man hovedsakelig den RNA-variant som er knyttet til en normal funksjonsøkning.

Et viktig protein.

Stoffet RNA synes altså å spille en viss rolle ved innlæringsprosessen, men de svenske forskere har påvist et bestemt protein (eggehvitestoff) som også synes å være av betydning. Proteinene betegnes S100, og ble funnet i bestemte deler av hjernen hos rotter som hadde vært gjennom en læreprosess.

De neste forsøk gikk ut på å undersøke om man kunne påvirke læreevnen ved å hemme cellenes produksjon av S100. Forskerne

fant frem til et anti-serum som kunne behandles slik at det hadde denne evnen. Noen rotter fikk det ubehandlede anti-serum, mens resten fikk det anti-serum som hemmer dannelsen av S100.

Dr. Langes kommentar til det de fant ut var: "Resultatet var dramatisk", De rotter hvis S100-produksjon var hemmet, lærte langt dårligere enn de andre. Resultatene åpner veien for langt mer kompliserte studier: Man er klar over at S100 har en viss forbindelse med Kalsium-ionene i cellene, og de spiller stor rolle for hjernens elektriske funksjon.

Nerveimpulsene er av elektrokjemisk natur, og mange har sammenliknet hjernen med en stor elektronisk datamaskin. Men det er ikke tvil om at hjernen i like stor grad er et imponerende kjemisk laboratorium, der et utall av stoffer fremstilles og nedbrytes. Selv om forskningen har gjort store fremskritt av dette området, er man fullt klar over at utforskningen av innlæringens og hukommelsens bio - kjemiske grunnlag bare såvidt er påbegynt.

Oce.

KILDE: AFTENPOSTEN, aftennummer 2. juli -73.

Kom fönikerne först?

Minst to tusen år før Kolumbus' tre små karaveller sto ut fra Palos for å finne en annen sjøvei til India - og nådde Amerika - hadde fönikerne kastet anker utenfor Brasil.

Det hevder Cyrus H. Gordon, professor i mediterrann kultur ved Brandeis - universitetet (USA), og hans påstand er tilsynelatende dokumentert.

At Kolumbus ikke var den første (hvite) mann, som oppdaget Amerika, er jo så godt som sikkert. Vikinger kom ham over 500 år i forkjøpet. Man har gjort funn, som tyder på, at japanere gikk i land i Eucador lenge før spanjolene kom til den nye verden, og noen arkeologer mener, at kineserne besøkte Mexico år 459.

Selv om fönikernes skipsfart først begynte omkring 1250

f.Kr., ble de oldtidens berømteste sjøfarere, bygrunnleggere og oppdagelsesreisende. Senteret for deres verdenshandel var Tyros med 40.000 innbyggere. Fönikerne produ-

av Poul Larsen

serte glass, keramikk og metallvarer, farvestoffet purpur, tepper og andre tekstiler. Fra Tyros utgikk den fönikiske kolonisasjon av områder med lett adgang til råstoffer, således kobber, sølv og tinn (Cadiz i Spania) og korn (Ithica og Karthago i Nordafrika). Fönikiske flåter seilte rundt om Afrika og nådde helt til Azorene og Storbritannia. "Med en smule hell",

skriver prof. Gordon, "var fønikerne i stand til å foreta enhver sjøreise, som vi gjør det idag - de brukte kun lengere tid på den".

Ifølge historiebøkene ble Azorene funnet av portugisere mellom 1430 og 1450. Men øygruppen var kjent lenge før det, den finnes inntegnet på kart fra den tidlige middelalder. November 1749 raste en orkan ved Azorene. På den lille øya Corvo fant man etter uværet restene av en stenbygning, i den en knust leirkrukke, og mellom skårene en masse mynter. De ble sendt til Lisboa og herfra videre til den berømte numismatiker pater Florenz i Madrid.

Underveis forsvant størsteparten av myntene, men ni kom i paterens kyndige hender. Han identifiserte dem som to kartagiske gullmynter, fem do. kobbermynter og to kyrenæiske av kobber. Funnet kunne tyde på at fønikiske skip allerede i slutten av det 4. århundre e.Kr. kom til denne øygruppe 1800 km vest for Gilbraltar, og det gir oss da en forestilling om den fønikiske skipsfarts aksjonsradius. Skipet, som medførte myntene, kom fra Madeira, Porto Santo, et sted på den spanske kyst eller fra Tyros eller Karthago og hadde tilbakelagt ca 2.000 kilometer.

1628 utkom i Madrid et verk om portugisiske oppdagelsesreiser. Forfatteren Manuel de Faria opplyser, at man på en av Azorene-øyene fant en statue av en mann til hest; rytteren pekte mot vest, på sokkelen var en innskrift. Finnerne betraktet statuen som et hedensk avgudsbillede og ødelagde den. Var det monumetet for en av føniskernes sjøreiser vestpå?

Prof. Gordon hevder i sin

avhandling, at en liten flokk fønikiske sjøfolk for omkring 2500 rå siden (mellom 500 og 600 f.Kr.) kom til Paraiba i Brasil. Et av hans viktigste beviser er innskriften på en sten funnet i 1872 av neger-slaver på en plantasje. Stenen er dessverre forsvunnet, og det gjelder også den kopi, som samme år ble tegnet av Ladislaus Netto, direktøren for Brasil Nasjonalmuseum. Til for få år siden kjente man kun en avskrift av Netto's kopi, og den vrirler av unøyaktigheter.

Innskriften begynner slik: "Vi er Kanaans sønner fra Sidon, kongens by. En handelsreise har ført oss til denne fjerne bred...."

Teksten er skrevet med fønikiske skrifttegn, og skildrer videre hvordan skipets besetning med ti andre fartøyer seilte fra en havn i Akababukten og rundt om Afrikas sydspiss. Under en storm ble skipet skilt fra flotiljen, men etter ukers seilas nådde tolv menn og tre kvinner inn til Paraiba, hvor erf av dem ble ofret for å formilde gudene.

Gordon mener, denne gruppe fønikere ikke kan ha vært den eneste, som nådde Amerika. Tydelige europeiske trekk i Syd- og Mellomamerikas byggekunst og veveteknikk må være formidlet av dem. Han peker på Maya- og Inkafolkets trinnpyramider, deres templers "søyleskoger" og overrislings-systemer, som stemmer påfallende overens med datidens i det østlige middelhavsområde.

Mange av hans kolleger drar dog innskriftens ekthet sterkt i tvil. Det gjorde Gordon også - til en av hans venner hos en produkthandler fant en kladd, som bl.a. inneholdt ennå en kopi av Netto-kopien. Denne avskrift har ikke de forvanskninger, som språkforskerne med

rette fant mistenkelige. Vel forekommer noen usedvanlige uttrykk og grammatiske vendinger, men tilsvarende er siden funnet i andre ubestridelig ekte fønikiske innskrifter. Nettopp disse feil betrakter Gordon som sterke indisier for Paraiba - stenens eksistens, ekthet og alder. En svindler med de nødvendige språkkunnskaper ville ha nøyd seg med å innsmugle noen ganske få og fikke "feil".

KILDE: UNIVERSUM, nr. 3-1973.

EN UFO- OBSERVASJON FRA 1959

Det var en av de siste dager i oktober 1959 i smålandsbyen Mariannelund. Klokken var ca 1855. Plutselig ble det strømbuudd. Jeg var ansatt som overmontør ved AB Brusafors-Hallefors. Da strømbuuddet inntraff, sprang jeg hurtigt ut gjennom døren med tanke på å forsøke og hjelpe til med å rette på feilen. Utenfor døren støtte jeg på min sønn, Rolf, 25 år. Han spurte hvorfor jeg hadde det så travelt, "Ser du ikke at det er totalt mørke overalt?" spurte jeg. "Jo, da", svarte han, "men ikke der oppe, der finnes det lys så det rekker". Jeg så opp, og der over Folkets Hus' tre etasjers høye bygning fantes et utrolig

hvitt lys. Jeg ropte gjennom vinduet til min hustru, og ba henne springe ut for det kom et fly som så ut til å styrte. I mellomtiden stanset imidlertid gjenstanden.

Først trodde vi det var et helikopter, men så merket vi at det ikke hørtes noen lyd. Gjenstanden kom sakte ned og så ut til å ville gå ned på min tomt. Rolf ropte til meg: "Spring unna far!" Så vugget gjenstanden tre ganger og gled til høyre mot et lønnetre som ble skadet i toppen, og da hørtes en skrapende lyd, og UFOet gled langs treet nesten loddrett ned mot asfaltgaten, men jeg så at den aldri rørte gaten, men holdt seg svevende ca en meter ovenfor. Den gynget litt, omtrent som en båt når det er små dønninger på vannet.

Jeg befant meg nå i min port mot Hantverkargatan omtrent tre meter fra gjenstanden. Inne i den var det et høyst uvanlig, hvitt lys. Kompakt hvitt, noe som jeg aldri har sett hverken før eller siden. Lyset sås gjennom en meget stor, glassliknende rute. Innenfor ruten satt to uvanlige mennesker. De hadde meget

høy isse, meget vakre, store øyne, og de så vennlige ut. Nesen hos dem var smal og lang med små neseåpninger, som på en katt. Munnen var meget liten, haken spiss, underkjeven svakt synlig - alt dette i sammenlikning med våre begreper om hvordan et menneske skal se ut. De hadde pene, hvite uniforms-liknende klær. Over skuldrene og brystet hadde de korslagde, brede belter eller seler.

Den ene av mennene løsnet meget hurtig beltet eller selen som han hadde på seg, og begynte med noe arbeid under ruten (muligvis instrumentbrettet). Arbeidet var snart

gjort. Jeg tok tilfellet i akt og vinket til dem samtidig som jeg forsøkte å le og se glad ut. De syntes dog ikke å sette pris på mitt forsøk på kontakt. Den ene av dem sperret kun øynene opp noen sekunder, for øvrig virket de helt uberørte. De så ut til å være småvokste. Omtrent som våre fjorten-åringer.

Gjenstanden begynte å flyte sakte fremover, og jeg fulgte med på fortauet helt frem til min port mot Storgatan, en strekning på ca 25 meter. Der ved stopplinjen stoppet de, slukte lyset og forsvant på mindre enn et øyeblikk. Vi så ikke hvor de tok veien. Det kjentes kun et luftsug da

luften inntok tomrommet etter gjenstanden. Den forsvant som et spøkelse i natten.

Gideon Johansson

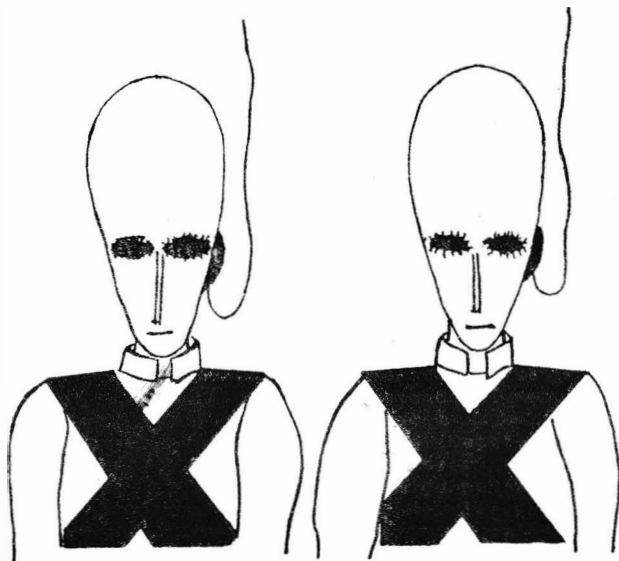
*

KILDE: SØKAREN - som også har hatt telefonkontakt med Gideon Johansson og hans sønn. På grunn av mørket (strømbruddet) var det vanskelig å se detaljer, men det forekom Gideon J. at objektets størrelse var som en volkswagenbuss.

*

Tegningen som Gideon Johansson laget av de to menneskene han så ombord i den fremmede gjenstanden.

Nedenstående historie er hentet fra UFO-Information, juli/ august 1973, og kilden er UH/Brasil og UFO-Nachrichten 191/72. Fra tysk til svensk Olle Ohman. Tegning: Lennart Moberg.

«Jeg ble bortført av en flyvende diskos»

Som UFO-historie betraktet, er ikke opplevelsen mer fantastisk enn mange andre. Men man gjør nok klokt i å lese historien med en god porsjon skepsis, idet kildene til opplevelsen er nokså sparsommelige. Det fremgår lite av fortellingen hvilke undersøkelser som er foretatt, for å fastslå om den virkelig er ekte. Utenlandske magasiner "lager" tilsynelatende UFO-historier av og til, for å ha godt "stoff" å fare med, og endog kjente utenlandske UFO-forfattere er ofte svært fantasifulle når de skriver. Derfor har vi i FAKTA? forsøkt å legge hovedvekten på skandinaviske iakttagelser, som er forholdsvis lette å få bekreftet på ulike vis.

Til denne fortelling skal det iallfall sies, at påstanden, om at vårt solsystem skal ha 12 planeter, ikke er ny. Det er flere UFO-kontakt-personer som har hevdet det samme tidligere, bl.a. George Adamski (som også omtalte ildkulene (meteorittene) i verdensrommet).

**Matros på
fantastisk
reise mellom
jord og
uendelighet**

— Jeg har vært ombord i en flyvende tallerken i ca 50 timer, beretter matrosen Mario Monteiro da Silva. Jeg ble dratt opp i luften av en lysstråle. Jeg befant meg akterskips på tankeren "Amapa", da dette fantastiske hendte. Ombord i den flyvende tallerken ble jeg mottatt av et fremmed vesen, mens flere andre iakttok meg.

Etter mange års taushet har nå Mario da Silva besluttet seg for å overlate sin hemmelighet til offentligheten. Kapteinen, som var vitne til hendelsen, hadde redd ham til å tie, ettersom han ellers kunne bli ansett for å være

gal. Dagen før han ble fanget av romvesen, hadde styrmannen Madeira sett flere UFOer og også gjort besetningen oppmerksom på dem.

Lysstråle dro ham inn i UFO.

Mario tok av ren nysgjerrighet en nattevakt for å konstantere om styrmannens observasjoner var riktige. Han sto og så mot himmelen, da han plutselig så en lysstråle og kjente hvor den dro ham oppad. Mario fikk voldsomt ondt i ørene, noe han tror skyldes den store hastighet og det plutselige skille i lufttrykk. Snart befant han seg i et stort rom med møbler som skinte metall-blått. Der fantes ingen stoler og heller ikke noen skillende vegger. Rommet ble opplyst av et kraftig skinn. På bordet fantes en mengde lysende knapper. Fire merkelige vesener av menneskestørrelse sto og iakttok ham taust. Et av vesenene bar en tynn tunika og på hodet en slags hjelm. Et sterkt lys kom fra selve hjelmen.

Mario forsøkte å få øye på det utenomjordiske vesens ansikt, men på grunn av det sterke lysskinnet var dette umuligt. På ryggen bar han to rørformede gjenstander forbundet med armene. Ingen av dem sa noe, men betraktet bare taust matrosen.

---

12 planeter i vårt solsystem.

Etter noen minutter fornemte Mario, at man stilte et spørsmål til ham - men han hørte ikke en lyd! Han innså, at man tiltalte ham på telepatisk vei, og at man spurte ham om hvordan han kjente seg. Han forklarte da at han hadde det bra.

Mario så seg omkring og oppdaget noen navigasjonskart - "sjøkart" - på et bord. Kartene var av et helt annet slag enn han var vant med. I midten av dem fantes en sol og rundtomkring var det tolv punkter. De forklarte ham at det var vårt solsystem, og at det i virkeligheten finnes 12 og ikke 9 planeter. Man kan konstantere dette fra måne-overflaten.

Matrosen kunne gjennom ventilene se millioner ildkuler fly forbi. Man forklarte at det var meteoritter han så. Straks derpå ble han bedt om å kaste et blikk på Månen, som i enorme dimensjoner befant seg under UFOet. Måneoverflaten var oversådd av krater, noe som etter romfarerne stammer fra en kollisjon mellom solen og en planet.

Tilbake til tankbåten "Amapa" på samme måte.

De utenomjordiske vesener gikk ikke som vi mennesker. Mario fikk snarere det inntrykk, at de svedde fram. Han kjente seg også lett, mer kunne tross dette ikke forflytte seg særlig hurtig. Han så ingenting som liknet våpen ombord. Ikke heller ble han utsatt for noe eksperiment.

Etter et par døgn ombord, begynte Mario da Silva å lengte tilbake til sitt eget fartøy og til sin familie. Han begynte også å bli urolig for at han kanskje aldri mer skulle få gjense sine slektninger. Men han ble ført tilbake til tankbåten på samme måte som han forlot den!

Tilbakela 81 km - på „null” tid!

Tildragelsen fant sted nær Cordoba, Argentina, i juli 1972. De to hovedpersonene er begge høyt utdannede menn. Atilio Brunelli, 52 år, er professor i musikk, komponist og konserttutøver. Den andre, Severino Porchietto, 58 år, er pensjonert industrimann. Begge har før bodd i Balnearia (en avstand på 185 km fra byen Cordoba). Brunelli bodde i Balnearia i 24 år, og flyttet til Cordoba i 1954. Porchietto hadde en eiendom i Balnearia i 30 år, og flyttet likeså til Cordoba senere. På grunn av familie og venner besøkte de Balnearia 4 eller 5 ganger for året - og det betyr at de hadde et meget detaljert kjennskap til veien.

Da de før i tiden hadde vært medlemmer av en musikk-gruppe, var det av den grunn de ble invitert som æresgjester til en sammenkomst, for å minnes gamle dager sammen. De mottok invitasjonen og kjørte til Balnearia i Porchiellos 1968 Ford Falcon. Middagen fant sted i Club Atletico Independiente Union Cultural de Balnearia, og det var ca. 500 mennesker tilstede.

Ved 0230-tiden om natten tok de avskjed for å vende tilbake til Cordoba. De var helt sikre på tiden, fordi de allerede ved 2-tiden forklarte sine verter at de var nødt til å reise snart, siden de hadde to timers kjøretur hjem. Da deres venner insisterte, ble de en halv time lengere. De hadde

---

av

Oscar A. Galindez

---

ikke drukket alkohol. Før de startet fylte de 40 ltr bensin på tanken (som var nesten tom).

Turen forløp normalt, og de holdt en jevn fart på 80-100 km/t ettersom veien tillot det. Porchietto kjørte, og omtrent 1/3 av veien var tilbaketrukket, da de ble overrasket av et voldsomt, hvitt lysblik, som lyste opp hele landskapet rundt dem, som om det var midt på dagen. Brunelli fikk øye på noe mørkt på him-

melen, nær den øvre kanten av frontruten, men var ikke istand til å se formen sider biltaket var i veien. Han la ikke noe vekt på dette, som han først tok for en sky, og da de så blinket, var hans første tanke "en storm". Han foreslo derfor at det kunne være fornuftig å sette opp farten. Klokken var da presis 0310, og de var 76 km fra Balnearia.

Få minutter senere iakttok de på venstre side av veien, i en avstand av 50 meter og på en fullstendig flat mark, en rad rektangulære lys, som de begge tok for å være lysene på et stillestående tog. (Jernbanelinjen gikk parallelt med landeveien). Lysene hadde en svak oransje farge, og syntes å være ca 50 m i lengde, men på grunn av mørket kunne ikke konturer ses. Så snart "toget" var passert, speidet Brunelli mot himmelen for å se hvor stormen kom fra, men han så ingen skyer, det var klart og stjernene skinte.

Først nå begynte han å reflektere over "lyn-glimtet" og det stillestående "toget". Han spurte Porchietto om ikke han hadde lagt merke til det underlige ved dette tog, siden vinduene var rektangulære og ikke firkantet. Han antok at hvert "vindu" var ca 3 m høyt og avstanden mellom dem ca 70 cm. Videre var det ingen lys eller lamper for enden av objektet, og det viktigste: jernbanelinjen hadde bare en avstand på 10 m fra veien, og ikke 50 m, som var den antatte avstand til "toget".

Brunelli fortsatte med å si, at han begynte å tro at det slett ikke var noe tog, men et byggverk, eller kanskje et av de meget omtalte flyvende objekter. Denne siste nevnte mulighet, gjorde øyensynlig Porchietto nervøs.

De nærmet seg nå en by, som etter lysene å dømme måtte være Rio Primero, skjønt det forbauset dem uhyre at det kunne være den, siden de ennå ikke hadde passert gjennom andre like viktige steder, som Transito og Santiago Temple. Plutselig bøyde veien til venstre, som ganske klart ikke passet med stedet. Siden de kjente veien så godt, ventet de ikke at veien skulle svinge der.

De kjørte videre, og fant at stedet i virkeligheten var Montecristo, som er 25 km forbi Rio Primero. De siste 28 km til Cordoba tok 15-20 min. Porchietto satte sin venn av før han kjørte hjem.

Da Brunelli kom inn, la han merke til at klokken på veggen viste 0330. Det slo ham som merkelig siden de umulig kunne ha kjørt 185 km på bare en time. Da han så på sitt armbåndsur, så han at tiden var riktig. Porchietto sa at han kom hjem 0345, og at den sannsynligvis var 0330 da han satte Brunelli av. Han var heller ikke istand til å forklare tiden hadde tatt.

Om morgenen skulle Porchietto sønn bruke bilen for å kjøre til byen Rio Cuarto. Da han undersøkte tanken (max. 60 ltr), var den bare halvtom. Han spurte sin far om han hadde fylt på etter at han kom tilbake fra Balnearia, men det benektet Porchietto. Forbauset gikk han for å se selv, og så at gutten hadde rett. Bilen hadde faktisk bare brukt 12,5 ltr, mens det i alminnelighet ble brukt 25 liter på turen.

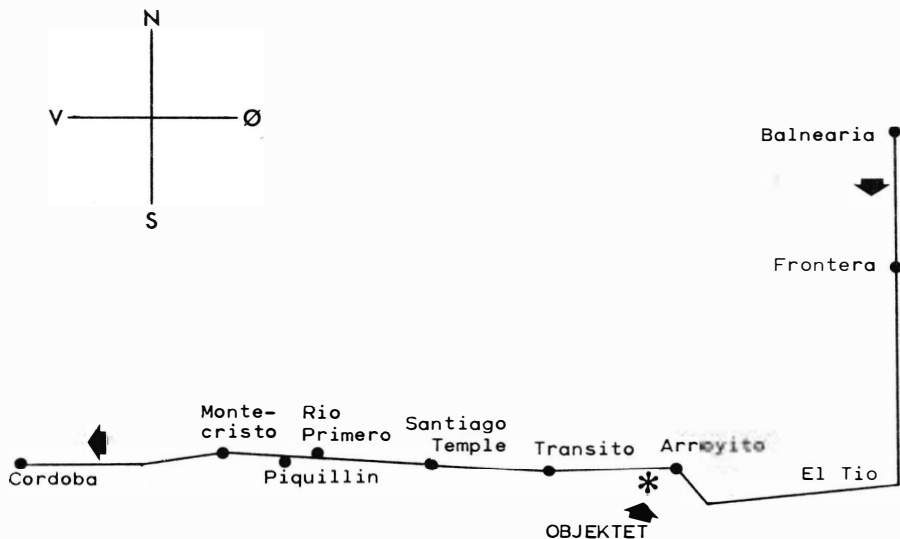
Begge var enig i at de ved hjemkomsten var unaturlig opprømt og ikke følte noen tretthet. Brunelli vekket sin kone

og døtrene og fortalte dem om selskapet, men ikke noe om de merkelige opplevelser. De hadde han glemt, inntil han neste dag ble spurt om dem. Etter hvert følte han en etsende smerte, lokalisert til hofte-regionen, men det var ikke noe merke på huden. Det varte i 4 dager. Porchietto følte ikke noe ubehag, og han hadde klar erindring om alle opplevelser.

Begge menn sa at de fant det helt uforståelig, at de ikke hadde følt noen nysgjerrighet og lyst til å undersøke nærmere dette merkelige objekt, med sin rad av vinduer. Porchietto hadde hatt en følelse av -noen øyeblikk etter at de hadde sett objektet - AT VOGNEN VAR NOEN FÅ CENTIMETER OVER VEIEN, og begge hadde lagt merke til at veien var forbausende jevn. De tallrike ujevnheter og humper på veien var totalt borte. De hadde ikke slått radioen

på, men de merket ingen feil ved lyset eller motoren, - og heller ikke på klokken. De så ingen tåke eller merket noen lukt da de så "toget".

Neste dag kjørte de langs den samme vei, men så ingen merker. Om kvelden kjørte de den igjen, og var så heldig at et passasjertog passerte. De kunne nå sammenlikne. Togvinduene så meget små ut, med et hvitt lys. På den annen side var det fremmede objekt utpreget forskjellig både med hensyn til avstand fra veien og dimensjoner på "vinduene". Veien passerer gjennom sentrum på tre byer som er klart opplyst, men de to menn har ingen erindring om å ha passert dem - altså en strekning på 81 km. Det er helt umulig at de ikke skulle ha vært oppmerksomme på disse byene. Det finnes ingen kortere rute de kunne ha tatt heller.

De to vitner prøvde å holde sin opplevelse hemmelig, og fortalte den bare til sin nærmeste familie. Det kom imidlertid ut, og de ble intervjuet av journalister fra Buenos Aires-avisen La Razon. En familie i Cordoba kontaktet Brunelli, og fortalte at de samme natt hadde sett et lysglimt på samme tid og i samme retning.

Tre andre observasjoner av liknende "tog" er før gjort i Argentina. Et i juli 1968, og to få dager før den ovenfor omtalte hendelse, i juli 1972.

KILDE: Flying Saucer Review,
Oversetter: fru Eva Erichsen.

Merkelige Fenomen Omkring Oss

Heftet er på 48 sider, og i samme format og trykkkvalitet som FAKTA? Det koster kr. 7,50.

Tilbudspris til abonnenter!

Til abonnenter selger vi heftet for
kr. 6,00,

PORTOFRI TTILSEN DT VED FORSKUDDSBETALING

til postgirokonto nr. 32 17 52. Adresse: FAKTA?
Postboks 2720,
5010 Bergen.

Tilbudet gjelder kun ut januar 1974!

Heftet inneholder følgende artikler (som tidligere har vært offentliggjort i de første årganger av FAKTA?):

Merkelige tegninger i sten-alder huler / Mystisk ferd endte i Mexico / Jorden kan tippe over imorgen / Fossilfunn på sydpolen / Kheops-pyramiden: Egyptologenes problem / En gåtes løsning? Å bygge med musikk / Pyramidens gåte uløselig? / Besøkende fra det ytre rom / Fysiologiske virkninger av romferder / Ad heftets forside / Særegen norsk UFO-observasjon / De besøkende fra rommet / The visitors (De besøkende) / Går verden under i hat? / Merkelige "branner" / Levitasjon - en fascinerende gåte / Ved Guds hjelp / "Spøkelser" finnes De? Og hva er De? / Bilen flyr oppover bakke uten motor.

TALLERKENERNES FILOSOFI

Ut over den erkjennelse, at de flyvende tallerkener er virkelige og kommer utenfra, er muligvis deres filosofi et av de mest interessante aspekter å studere. Hvilke skapninger bygger dem og flyr i dem? Hvordan ser de ut? Hvordan tenker de? Svarer deres ideer og idealer til våre? Kunne vi forstå dem? Alle disse og mange andre spørsmål plager den seriøse forsker.

Dersom vi kun skulle basere oss på observasjonsdata, må vi nødvendigvis få en temmelig ensporet forestilling om disse skapninger. Vi ser f.eks. tallerkener reise av sted med fryktelige hastigheter og dernest plutselig stanse eller endre retning. Ifølge vår forståelse av fysikken kunne ingen skapning av kjøtt, blod og knokler motstå de fryktelige krefter, som ville være følgen av slike manøvrer. Derfor er vi tilbøyelige til å formode, at tallerken-pilotene enten må være en eller annen slags roboter, eller også skapninger, hvis like vi aldri har truffet.

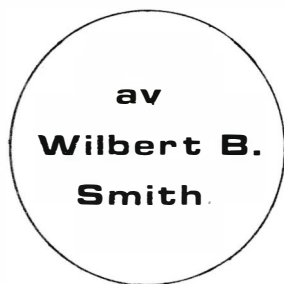

DELSOM FORHOLDET VAR OMVENDT.

Igjen er det vanskelig å forstå, hvorfor en rase av skapninger, som har denne enorme kraft til sin disposisjon, som vi ser bli demonstrert av tallerkenerne, skul-

le være tilfredse med å fly temmelig formålsløst over vår klode uten å foreta seg noe mer avgjørende. Dersom forholdet var omvendt ville vi avgjort gjøre det. Etter en særdeles kort oppklaringsflyvning ville vi lande og meddele de innfødte, at vi tiltok oss herredømme over dem. Den kjensgjerning, at UFO-nautene (= de som er piloter i UFOene) ikke har foretatt et slikt trekk, synes å tyde på, at de må anbringe oss i samme alminnelige

kategori som den øvrige flora og fauna, som hører hjemme på denne planet, og vår sivilisasjon må forekomme dem å være så primitiv, at den ikke er til å skjelne fra de lavere samfunn, som dyr og insekter lever i.

Vi kunne fortsatt spekulere på denne måte i en lengere tid uten å komme sannheten nærmere. Heldigvis har de mennesker, som kommer til oss fra et

annet sted fra i de flyvende tallerkener, sørget for å skape kontakt med jordmennesker og å bibringe oss så mange opplysninger og så mye forståelse, som kontaktene var i stand til å oppfatte eller gi videre til andre. Det har vært mange offentliggjorte tilfeller av kontakter mellom disse mennesker utenfra og jordmennesker, og en stor mengde av andre, som ikke har vært offentliggjort. Som det alltid er tilfelle innenfor et nytt og romantisk område, finnes det dem som overdriver; men det er ikke særlig vanskelig å fastslå, at det store flertall er ærlige og ekte. Når f.eks. et dusin vitner eller der omkring uavhengig av hverandre kontaktes, men ikke har noen felles tilknytning, og hver av dem tror, at han eller hun er blitt begunstiget frem for alle andre til å motta dette budskap, og alle så forteller det samme budskap, selv med hensyn til navn og beskrivelser, som stemmer perfekt sammen, så har man ikke noe valg, men må tro, at de forteller sannheten.

EN PRAKTFULL FILOSOFI.

Dessuten, når det materiale, som er blitt gitt oss gjennom de mange kanaler, alt sammen er blitt samlet og analysert, føyer det seg sammen til en fullstendig og elegant filosofi, som får våre egne anstrenge i den retning til å lyde som slag på jungeltrommer. Disse mennesker forteller oss om en storslått, kosmisk plan, hvorav vi er en del, og som spenner over en enkelt persons, en nasjons, en sivilisasjons eller til og med en planets eller et solsystems

levetid. Vi får ikke kun vite at det er noe som ligger ut over vår øyeblikkelige erfaring; men vi får vite hva det er, hvorfor det er således, og vårt tilhørsforhold hertil. Mange av våre mest forbløffende problemer blir løst med noen få ord; i det minste forteller man oss løsningene, dersom vi har forståelsen og evnen til å gjøre bruk av denne. Man forteller oss om hullene i vår vitenskap, og vi har fått grunnlaget for en ny vitenskap, som på en gang er mer enkel og allikevel mer omfattende enn det matematiske monstret, som vi har manet frem. Vi har fått beskjed om en livsform, som er utopisk langt ut over våre drømmer, og om midlene til å nå hertil. Kan det være tilfelle, at en slik storslått filosofi kun er et hjernespinnet frembrakt av et antall villførte og åndsvake personer? Jeg tror det ikke.

Dersom det eneste bevismateriale vi hadde var av filosofisk art, kunne vi med rette nære mistanke til den; men når den sammenliknes med observasjonenes realitet, i tusentalls tilfeller, så kan vi ikke så lett avvise det. Dette gjelder især, når vi tar i betraktning, at den vitenskap som er blitt overlevert oss av disse mennesker annet sted fra, på en måte, som vi selv er ganske ute av stand til, forklarer, hvorfor tallerkenerne oppfører seg som de gjør, og hvordan det kan være, at de kan utføre ting, som er fullstendig umulige for oss. Vitenskapen og manøvrene passer perfekt sammen!

Igjen har vi fått vite på hvilke punkter våre vitenskapelige ideer er feile eller mangelfulle, og det er blitt foreslått og utført eksperimen-

menter, og i hvert enkelt tilfelle har den fremmede vitenskap vist sin berettigelse.

MAN KAN IKKE FÅ DEN TIL Å DRIKKE.

Nå kunne vi stille det spørsmål: Dersom man vet alt dette, hvorfor er det så ikke kommet offentlig frem; hvorfor studerer man ikke disse ting i stedet for atombomber? Svaret lyder: Det er blitt offentliggjort. Det er blitt skrevet bøker, og det er solgt hundrevis og tusenvis av eksemplarer. Det finnes mange tidsskrifter omhandlende dette stoff, og som kan fås for et ganske beskjedent beløp. Seriøse forskere har utarbeidet rapporter og forelagt dem "gjennom de rette kanaler". Men det kan med sannhet sies, at man nok kan føre en hest til drikkekaret, men man kan ikke få den til å drikke! De, som kontrollerer vårt samfunn, er tilfredse med tingenes tilstand og vil motsette seg ethvert forsøk på å endre noe som muligvis kan forstyrre likevekten i deres liv. De mennesker finnes også, som ikke kan drives til å skaffe seg kjensgjerninger og ta sin egen beslutning; de vil heller avvise hele saken som noe vrøvl, fordi en eller annen, som de har respekt for, sier, at det er noe vrøvl. Det finnes dem, som frykter for sin sosiale sikkerhet, og som derfor ikke vil ha andel i noe som kunne bringe dem i en vanskelig situasjon. Det finnes de mennesker som sier at vår vitenskap gir oss mange ting, som vi ellers ikke ville hatt. Hva er det da som er i veien med den? Hvorfor skulle vi forkaste den? Det finnes sannsynligvis like

så mange private grunner for ikke å se kjensgjerningene i øynene, som det er mennesker, som nekter å gjøre det. Imidlertid finner man en smule trøst i den erkjennelse, at den yngre generasjon igjennom de ydmyke og ofte kritiserte komiske tegneserier og science fiction-historier blir vennet til å akseptere den realitet, at det eksisterer mennesker andre steder, og når de får en anledning hertil, vil de grådigt suge alt, hva de kan, til seg om de flyvende tallerkener og de mennesker som er i dem.

F R E M T I D E N .

Det spørsmål kunne utmerket stilles: Hva med fremtiden? Dette spørsmål er blitt stilt mange ganger, og det til menneskene utenfra. Svaret lyder: "Vi vet det ikke med bestemthet; men vi er klar over tendensene". Selv er vi også klar over tendensene; men i betraktning av våre begrensede metoder til å innsamle data må vi nødvendigvis utføre et langt enklere arbeide med å forutsi begivenhetene. Vår erfaring har vært den, at når de velger å gjøre det, kan menneskene utenfra være temmelige nøyaktige i sine forutsigelser.

Vi kan oppsummere hele UFO-bildet som følger: Vi er nådd til et tidspunkt i vår utvikling, hvor vi må treffe et endeligt valg mellom riktigt og feilt. Menneskene annet sted fra er sterkt bekymret med hensyn til det valg, som vi vil treffe, delvis fordi det vil virke tilbake på dem, og delvis fordi vi er deres blodsbrødre, og de i sannhet bekymrer seg for vår velferd. Det finnes en kosmisk lov imot

innblanding i andres affærer, og derfor har de ikke lov til å hjelpe oss direkte, selv om de med letthet kunne gjøre det. Vi må treffe vårt valg ut fra vår egen frie vilje. De nåværende tendenser tyder på en serie begivenheter, som kan kreve hjelp fra disse mennesker, og de står parat og er rede og villige til å yte denne hjelp. Faktisk har de allerede hjulpet oss meget på områder som ikke berører vårt frie valg. Når visse begivenheter har funnet sted, og vi har fått så mye orientering, at vi kan akseptere disse mennesker annet sted fra, vil de med tiden komme oss fritt i møte på et felles grunnlag av gjensidig forståelse og tillit, og vi vil bli i stand til å lære av dem og frembringe den gylne tidsalder, som alle mennesker overalt lengter etter dypt inne i sine hjerter.

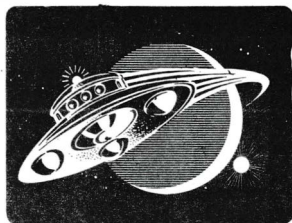

HVEM ER WILBERT B. SMITH ?

Wilbert Brockhouse Smith ble født i Lethbridge i provinsen Alberta, Canada, den 17. febr. 1910. Tidlig i sitt liv viste han en livlig interesse for tingenes natur. I en alder av 15 år skrev han en avhandling, som omhandlet den omstridte oppfattelse av evighetsmaskinen. Han var likeledes forfatter til adskillige vitenskapelige noveller.

Etter å ha tatt sin magister og doktorgrad som elektroingeniør fra universitetet i Britisk Columbia i 1933 og

1934 tilbrakte han 4 år ved CJOR radiostasjons stab i Vancouver, D.C., hvor han ble sjefsingeniør. I 1939 ble han ansatt i Canadas transportdepartement, hvor han fortsatte sitt arbeide på radiospredningsområdet, og høstet meget anerkjennelse for å fremme det tekniske aspekt for TV og radioutsendelsene i Canada.

Han deltok i utviklingen av den traktat om FM-utsendelser, som ble inngått mellom Canada og de Forente Stater i 1947 samt i avtalen om tilmelding av TV-kanaler, som ble inngått mellom de samme 2 land i 1952. Han var Canadas delegerte ved den 3. nordamerikanske regionale radio-spredningskonferanse i Montreal og i Washington i 1949 og 1950.

Under den 2. verdenskrig var han beskjeftiget med den tekniske side av saken i Canadas lytte- og meldetjeneste. I 1947 var han ansvarlig for opprettelsen av et nettverk stasjoner til ionosfæriske målinger over hele Canada. I 1957 ble han utnevnt til inspektør for radioregulative-nes ingeniørtjeneste og dermed ansvarlig for alle de tekniske aspekter vedrørende bruk av radio i Canada, herunder hormer for utstyr, radiorelesystemer, radio- og TV-stasjoner, interferensstudier og mye annet.

▶ side 37

Navnet Edgar Cayce har undret en verden. Hva han formådde under trance har opptatt vitenskapsmenn, leger og tusenvis av andre: Profetisk evne, sykdomsdiagnoser og behandling var de mest forbløffende prestasjoner. I løpet av neste år kommer hans sønn, Hugh Lynn Cayce på foredragsturne i Skandinavia og i den anledning utkommer Jess Stearns bok "Den sovende profet". I denne artikkel bringes en introduksjon av Edgar Cayce, et av vår tids merkeligste mennesker.

av
**Erik
Jungfalk**

EDGAR CAYCE

Det solstekte fjellandskap dirret i middagsvarmen og det flimret for hans øyne, mens han snublende løp fremover og oppover. Ryggen smertet av de åpne sår fra budskapet, de hadde brent i hans hud.

Mellom de to høye klipper der fremme og leiren måtte være like over på den andre siden. Målet for tre døgns marerittliknende flukt.

Han husket ikke mer - alt ble mørke.

Edgar Cayce hadde lagt seg på den briskliknende sofa etter å ha løst opp skjorte-kraven og tatt skoene av.

Liggende på ryggen lukket han øynene og etter en kort stund ble hans åndedrag lange og rolige.

"Den sovende profet" var parat til å svare på alle spørsmål:

"Mary Gilmore, 32 år gammel, har siden sin barndom hatt sterke ryggsmarter, som ingen behandling har kunnet fjerne og hvis årsak ingen diagnose har kunnet fastslå. Hva kan Du opplyse?"

Den sovende Edgar Cayce svarte:

"Vi har legemet for oss. Dette menneske har levd mange liv og samlet mange erfaringer. Et av disse liv var for - hva det i deres tid kalles - 3.000 år siden på den øy, som er kjent som øyen Malta i Middelhavet under en invasjon fra det land, som kjennes idag som Nord-Afrika. Dengang født som mann og tilfangetatt som kriger av de fremmede, som brente et budskap med glødende jern på hans rygg og jaget ham tilbake...."

Etter ennå noen detaljer beskriver Edgar Cayce, en simpel fremgangsmåte for å bli kvitt smertene og understreker deres psykosomatiske og karmiske karakter, som innebærer, at de kan elimineres.

Med ordene: "Vi er ferdige" slutter den sovende Edgar Cayce og våkner kort etter opp, reiser seg og krasser seg i hodet. Han ordner skjortekravet, tar skoene på og smiler til sin sekretær Gladys, som har stenografert alt ned.

Han er en rolig og stille mann med uinnfattede briller og vennlige øyner. Likner en søndagsskolelærer av den gamle type - det er faktisk hva han også har vært.

Den fantastiske historie om Amerikas "sovende profet" kan leses i en rekke bøker og er i tidens løp blitt omtalt i den amerikanske uke- og dagspresse. Selv amerikanske fjernsynsstasjoner har beskjeftiget seg ganske inngående med dette utrolige fenomen, og ennå idag 28 år etter hans død, er han stadig "godt stoff".

Og det er nok av stoff å ta av. Over 26.000 nedskrevne rapporter fra hans såkalte "readings" - et uttrykk, som vel i denne forbindelse best kan oversettes med "lesning". D.v.s. hans svar på spørsmål stilt til ham, mens han befant seg i en søvnliknende tilstand. Det er viktig å fastslå, at det ikke er tale om en hypnotisk søvn. Cayce la seg simpelthen til å sove, når han ville eller ble bedt om det. I denne tilstand kunne han i et klart og tydelig språk stille medisinske diagnoser under anvendelse av alle latinske eller greske faguttrykk, skjønt han selv aldri nådde lengere enn til å slutte 6. klasse.

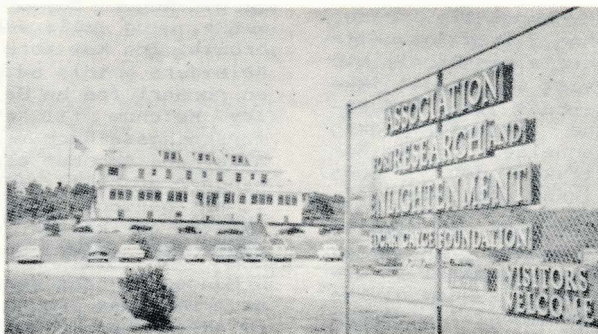
Utallige forsøk er blitt gjort på å "avsløre" ham både av enkeltpersoner og legekommisjoner mens han levde. I et av disse forsøk vek man endog ikke tilbake fra å stikke nåler i ham for å bevise sine teorier. Dette gjorde ham meget vred og han nektet siden da å stille seg til rådighet for folk, hvis eneste ambisjon var, å gjøre ham til en svindler.

Størstedelen av hans "lesninger" omhandler sykdomstilfeller og har kanskje ikke så stor almen interesse, ettersom nesten alle "kloke menn" ganske naturlig blir anvendt i forbindelse med helbredelser.

Det interessante i denne forbindelse må være, at disse rapporter den dag idag oppbevares i en brannsikker boks i Virginia Beach, Virginia, på en selveiende institusjon, som kaller seg ARE Association for Research & Enlightenment, og som ble grunnlagt i 1931 på basis av et råd, som Edgar Cayce mottok i sin søvnliknende trance-tilstand.

Disse medisinske "journaler" granskes stadig både av lek og lærd, og gjennom et registreringsarbeide søker man utfra de enkelte, beskrevne, tilfeller å etablere et stikkordsregister, som vil gjøre det muligst fullt ut å utnytte denne enorme viten.

Som et enkelt eksempel skal nevnes, at Edgar Cayce allerede før den andre verdenskrig i to tilfeller av kreft foreslo en behandling med et serum fremstilt av kaninblod på basis av kreftceller fra pasienten. Først tyve år senere fant man frem til en liknende metode, som gir forhåpning om positive resultater i forbindelse med visse kreftformer.

The Cayce Foundations hovedkvarter i Virginia Beach.

Edgar Cayce var en meget troende mann, oppvokst i et miljø, som vel nærmest kan beskrives som misjonært bondesamfunn. Etter amerikansk målestokk absolutt fattigfolk og han gjorde ikke store forretninger på sine usedvanlige evner. Prisen for en "lesning" var høyst 2 dollars for å dekke tapet av hans arbeidsfortjeneste, som fotograf i den lille provinsbyen hvor han bodde.

Fra han var tolv år gammel leste han hele Bibelen igjennom en gang årlig. Som gutt hadde han ofte hørt de voksne si "...nå har jeg lest så meget i Bibelen og har...o.s.v." og derfor mente han, at han måtte også lese den godt igjennom.

På denne bakgrunn er det forståelig, at han ble sterkt sjokkert av følgende opplevelse:

En velhavende boktrykker fra Ohio dukket opp hos Cayce med spørsmålene: "Hva er meningen med tilværelsen, fødsel og død - hvorfor er vi forskjellige fra fødselen og hva er det som

skjer når vi dør?"

Cayce hadde aldri tenkt på at hans evner skulle kunne anvendes til å besvare disse fundamentale spørsmål, og nektet i første omgang å gå inn på tanken. Etter noe overtalelse og diskusjon med sin familie var han dog villig til å gjøre forsøket.

Denne første, såkalte "livslesning" (life reading) betydde en total omveltning i Edgar Cayce' livssyn, som hittil hadde vært preget av en streng og bibelfast overbevisning.

Da han våknet etter å ha besvart en lang rekke metafysiske spørsmål, med samme sikkerhet som han avga beskrivelser av sykdommer og helbredelsesmuligheter, måtte han erfare, at reinkarnasjonen (gjenfødsel på jorden) var en simpel kjensgjerning, at det hersket enkle men opphøyde lover såvel i universet som i det enkelte menneskes liv. lover, som ikke kunne overtredes uten konsekvenser og som automatisk førte til utlikning og balanse - men også sto i nøyte samklang

med essensen av det kristne budskap og dermed med alle store religioner.

Etter en personlig krise, hvorunder han i lyset av dette atter studerte sin Bibel, ble han overbevist om, at det ikke stred mot hans tro å fortsette denne form for søken etter erkjennelse, og som han engang uttrykte det, "Guds veier er ikke uransakelige".

Over 6.500 personer kom til ham eller stilte pr. brev eller telegram spørsmål om årsakene til deres sykdom,ulykke eller besværigheter i årene fra 1923 til hans død i 1945. Det finnes idag de såkalte "Cayce-babies", d.v.s. barn hvor foreldrene på et tidlig tidspunkt har bedt Cayce om råd og veiledning, med hensyn til valg av livsbane på bakgrunn av barnets tidligere erfaringer i jordtilværelser.

Materialet er overveldende og eksemplene naturligvis i mange tilfeller i seg selv spennende lesning.

Edgar Cayce ble født på en bondegård i nærheten av Hopkinsville, Kentucky, i 1877 - og hans særlige evner viste seg kun av og til, inntil hans 24. år, hvor han med en bekjents hjelp helbredet seg selv for en alvorlig hals sykdom, som truet med helt å ødelegge hans stemme. Leger i omegnen begynte diskret å anvende ham til å stille diagnoser, og en tid ble han også utnyttet på en slik måte, at han ble tiltalt for å utøve legegjerning uten autorisasjon.

Til forskjell for mange andre clairvoyante kan Edgar Cayce ikke bare avvises med henvisning til "ammestuesnakk" og hypnose, svindel, hysteri eller hva man nå ellers gjemmer seg bak i frykt for å risikere sitt eget syn på tingene.

Chicago' Universitet antok i juni 1954 en filosofisk doktoravhandling basert på studiet av Edgar Cayce' liv og virke, og allerede i 1910 brakte The New York Times to helsiders omtale av ham, etter en rapport fra en Dr.med. Wesley Ketchum til et klinisk forskningsselskap i Boston. Alle hans seanser eller "lesninger" er blitt stenografert i en periode på 43 år, renskrevet og kopier sendt til pasienten eller spørren.

Mange av hans forutsigelser er fremkommet som et biprodukt av ganske enkle forespørsler fra folk, som var usikre på fremtiden.

Dette gjelder f.eks. hans forutsigelse av den totale ødeleggelse av det meste av Los Angeles, San Fransisco og New York ennå i vårt århundre.

En forretningsmann fra New York ønsket i 1941 å vite om New York var et sikkert sted å oppholde seg, eller om han burde flytte bort fra byen. Cayce anbefaler mannen å flytte, men mer for å få den nødvendige ro og hvile borte fra storbyens ødeleggende vibrasjoner, og anfører så i en sluttsetning, at disse ødeleggelser vil skje først "i den neste generasjon".

Slike drastiske forutsigelser har man hørt om før og gyster kun på hodet, men det interessante er, at Cayce selv tok det ganske rolig. Han rettet ingen henvendelser til regjering eller senat, når han hadde forutsett utbruddet av 1. verdenskrig, krisene, som ville komme, den 2.verdenskrig og dens avslutning, men han vek heller ikke tilbake for å gi et godt råd om kommende verdi-stigninger enten på aksjemarkedet eller på jord.

Han forutså mange år i forveien, at havnebyen Norfolk-Newport ville utvikle seg til å bli større enn selv New Yorks havn, og den tørre statistikk viser idag at han hadde rett.

Cayce forutsa Wall Street krakket med samme sikkerhet som han fortalte en fruktavler om kommende orkaner, og enhver som gidder kan ved besøk på den føromtalte ARE-Institusjon forvisse seg om den foreliggende dokumentasjons ektethet, og gjennom studiet av de stenograferte referater få et veld av detaljer.

Hans to sønner, hvorav den ene er fullt utdannet ingeniør på elektronikkområdet og deltok i den andre verdenskrig som sjef for en radaravdeling, leder sammen med en bestyrelse ARE-Institusjonen, hvor oppgaven består i å gjøre det omfattede materiale tilgjengelig for alle interesserte gjennom en oppdeling av stoffet i fagområder.

"Livet ville være lettere for oss, hvis far aldri hadde nevnt ATLANTIS", har de ofte sagt til hverandre.

Det legendariske sunkne kontinent i Atlanterhavet er som en rød klut for de fleste, og det er ikke tall på hvor mange verker for og imot, som er skrevet siden Platon første gang omtaler Atlantis for nesten 2.500 år siden.

Men Cayce nevner i over 700 tilfeller landet Atlantis som et av de steder, hvor spørrenen har vært inkarnert og ofte flere ganger f.eks. "på den tid, da man samledes for å finne veier til å utrydde de store horder av kjempedyr, som truet landene":

Naturligvis medførte slike uttalelser særlige spørsmål vedrørende Atlantis, og det foreligger en bok, som spesi-

elt beskjeftiger seg med dette emne på basis av Edgar Cayce' utførlige beskrivelser.

I noen tilfeller går hans universelle klarsyn over et kvart million år tilbake, og mange av hans uttalelser vil ganske gitt bli avvist, sågar med hånlatter.

"Deler av det sunkne Atlantis vil atter heve seg i vår tid utenfor Floridas kyster". "Japan vil synke i havet og Nordeuropa forsvinne i løpet av et eneste øyeblikk", er forutsigelser, som man kan ta lett, MEN - for det er et men - ikke en eneste av hans diagnoser for syke mennesker uttalt i hans spesielle trance-søvn har vist seg å være feile, og alle hans forskrifter for behandling av det pågjeldende sykdoms-tilfelle har vist å være effektive, når de ble fulgt. I flere tilfeller har han ved beskrivelsen av tidligere tilværelser naturligvis berørt historiske forhold, som på det daværende tidspunkt var ukjente, men senere er blitt påvist - som i det innledende eksempel med den nordafrikanske invasjon på Malta. Et kanskje særlig interessant tilfelle er en inkarnasjon, som skulle ha funnet sted i Peru, men Cayce daterte den pågjeldende høye kultur, lenge før den kjente Inka-kultur, til et sted øst for den nåværende stillehavs-kyst!

En slik kultur var på det tidspunkt totalt ukjent, men tidsskriftet Science News datert den 9. april 1966 brakte et forsidebillede med tittelen "Undersjøiske søyler". Artikkelens inne i bladet er som tatt ut av en Cayce-"lesning".

"Kameraer har avslørt merkelige dekorerte stenkollonader delvis utsmykket med skrifttegn 2000 meter under havoverflaten utenfor Perus kyst.

Dette ukjente stillehavs-atlantis ligger for dypt til å kunne undersøkes fra et overflateskip, uttalte Dr. Robert J. Menzies, leder av havundersøkelsene for Duke Universitetets Marine Laboratorium, Beaufort, North Carolina. Et dyptgående dykkerfartøy vil være nødvendig for å kunne foreta nøyaktige undersøkelser. To opprettstående søyler, ca 2 fot eller mer i diameter, ble observert ragende fem fot opp fra mudderet. Ytterligere to var styrtet om og delvis begravd, og dessuten ble det observert en firkantet stenblokk. Disse ting ble iakttatt fra et overflateskip, som var utrustet med spesialkameraer, som kunne senkes ned til få meter over havbunnen. Undersøkelsesskipet "ANTON BRUN" (dansk) var på et seks ukers langt tokt utenfor Peru's og Ecuadors kyster i det såkalte Milne-Edward-dyp, en dyp havdal som går helt ned i 6.300 meters dybde. Denne ekspedisjon ble betalt av det Nasjonale Vitenskapelige Fond (National Science Foundation)".

Artikkelen fortsetter:

"De sunkne søyler er lokalisert ca 55 miles utenfor byen Callao, Limas havneby. Dette er nær den såkalte "Ildring" (Ring of Fire), en jordskjelvs- og vulkanaktiv sone, som omkretser hele Stillehavet. Dette område har tidligere ligget minst 200 meter høyere i forhold til den nåværende havoverflate, nemlig for ca 11-tusen år siden, uttaler Dr. Menzies. Området synker stadig langsomt".

Til slutt meddeler Science News: "Gamle Inka ruiner er blitt oppdaget omkring dette område, og det må nå antas, at det har eksistert sivilisasjoner her, som ligger mange år forut for den kjente Inkakultur".

Cayce hadde tidsbestemt de store geografiske omveltninger, som skulle komme, til å begynne langsomt i 1958 og utvikle seg gjennom de følgende tjuefire år. Vår verdensatlas ville da være totalt forandret.

Bemerkelsesverdig er det derfor i høy grad å se hans forutsigelse "...mange av den siste krigs slagmarker skal oversvømmes av havet og hovedsteder forsvinne..." i lyset av Det Internasjonale Geofysiske År.

I mai 1958 utsender David Dietz, vitenskapelig presse-redaktør følgende pressemeddelelse:

"NEW YORK OG LONDON VIL KANSJKE BLI OPPSLUKT AV HAVET".

"New York, London, Paris og andre storbyer vil kanskje forsvinne fra jordens overflate, selv om nasjonene unngår den tredje verdenskrig. Det er mulig, at de en vakker dag vil bli overskyllt av verdenshavene".

Mr. Dietz hadde ikke dette fra Cayce, men fra vitenskapsfolk, som arbeidet metodisk under Det Internasjonale Geofysiske År med å avsløre jordens fortid og forutsi dens fremtid.

International Herald Tribune, tirsdag den 2. april 1968:

"SAN FRANCISCO JORDSKJELVS-OMRÅDE VISER BEVEGELSER".

Det er en kjent sak, at nettopp dette område er et kritisk spenningsfelt på grunn av den såkalte San Andreas Fold i jordskorpen. Fra artikkelen siteres:

"Dr. Peter A. Franken, prof. i fysikk ved Michigans Universitet, uttaler, at spenningsnivået langs denne fold sannsynligvis nå er høyere enn på tidspunktet før det store jordskjelv i 1906, som delvis

ødela San Fransisco. Han advarte om, at en katastrofe "meget sannsynlig" kunne medføre omfattende skader i såvel San Fransisco som Los Angeles".

Kjensgjerningen er, at dette meget farlige område siden 1906 er blitt tett bebygget uten hensyn til den åpenlyse risiko for nye og langt kraftigere jordskjelv.

At Cayce også forutså anvendelsen av atomkraft, laserstråler og anti-stoff anføres kun som en søt dessert, for som Cayce har sagt det: "Innbyggerne i Atlantis hadde en liknende teknikk på deres høyeste utviklingstrinn - men de misbrukte deres viten og ødela seg selv".

KILDE: UNIVERSUM, nr. 4-1973.

VERDENS OPPRØR

Det forekommer mange opprør i verden i disse år, og det vil fortsette langt ut i fremtiden. Det er fordi verden og selve systemet i seg selv er inne i en stor overgangperiode. Det vil ikke bare forekomme geofysiske forstyrrelser, men det vil også forekomme endringer i samfunnet selv. De endringer, som vil skje i samfunnet, vil ha mange avskygninger og variasjoner.

Den sikkerhet, som mennesket håper på, fred i sinnet og i verden, vil ikke komme før overgangperioden er forbi. De best informerte folk er oppmerksomme på, at Jorden er i ferd med å endre stilling, - men de er ofte ikke oppmerksomme på, at det samme også skjer med systemet. Alle planeter i vårt solsystem vil bli berørt av den, noen i større grad enn andre. Jorden er en av de planeter, som vil bli berørt i en større grad. Det kunne sammenliknes med en mann, som står på hodet. Blodet ville strømme til hodet, og alle organer i hans kropp ville komme ut av stilling. Alle molekyler ville søke seg nye stillinger.

Slik er det også med Jorden, som gjennomgår en langsom forandring til et gitt punkt. Idet den beveger seg henimot denne nye stilling, vil alle elementer på den forandre stilling imot den. Da mennesket også består av de samme mineraler og elementer, vil også det bli berørt av den. Akkurat på samme måte som mennesket blir påvirket av kraftige endringer i været og av atmosfæren, så vil det også påvirkes av de kommende forandringer. Usikkerheten vil herske i dets sinn like lenge, som naturen gjennomgår utviklingen. Når Jordens forandringer er over, vil mennesket føle, at det er slutt med uroen og usikkerheten.

VIL MAN KUNNE FORUTSI JORDSKJELV?

Man har lenge vært klar over at jordskjelv opptrer i bestemte soner på Jorden som resultat av bevegelser i jordskorpen. Langsamt bygges det opp store mekaniske spenninger som plutselig utløses i jordskjelv. I enkelte strøk, som f.eks. Japan, hører jordskjelv med til dagens orden, og de fleste tar dette ødeleggende naturfenomen som en skjebnets tildragelse som opptrer uten forutgående varsel.

Det har vært gjort tallrike forsøk på å forutsi jordskjelv. For vel ett år siden ble det påvist en sammenheng mellom månefaser og tidspunktet for utbrudd hos vulkanen Etna. Dette ble sett i sammenheng med tidevanns-virkningen, som øver en innflytelse på jordskorpen likesåvel som på havet. Ut ifra dette kunne man slutte at det også burde være en sammenheng mellom månefaser og jordskjelv, at den svake tidevannsvirkningen var dråpen som fikk begeret til å flyte over.

Men hvem er egentlig interessert i å vite at chansen for jordskjelv er størst en gang i måneden? Det man trenger er et langtidsvarsel for jordskjelv i truede strøk, slik at områder kan evakueres når katastrofen melder seg. Først da vil hundre tusener av menneskeliv bli reddet ved det neste stor-utbrudd i San Francisco eller andre tett befolkede områder.

Forandringer i berggrunnen.

I 1969 kom den første rapporten om gradvise forandringer i berggrunnens egenskaper

før jordskjelv. Forandringene foregikk over flere måneder og innvarslet nye muligheter for forutsigelse av de kraftige rystelsene. Undersøkelsene var gjort i nærheten av Garm i sovjetrepublikken Tadzjikistan som grenser mot Sinkiang og Afghanistan. Man hadde registrert egenskaper som f. eks. berggrunnens elektriske motstand, som sank i god tid før jordskjelvene inntraff.

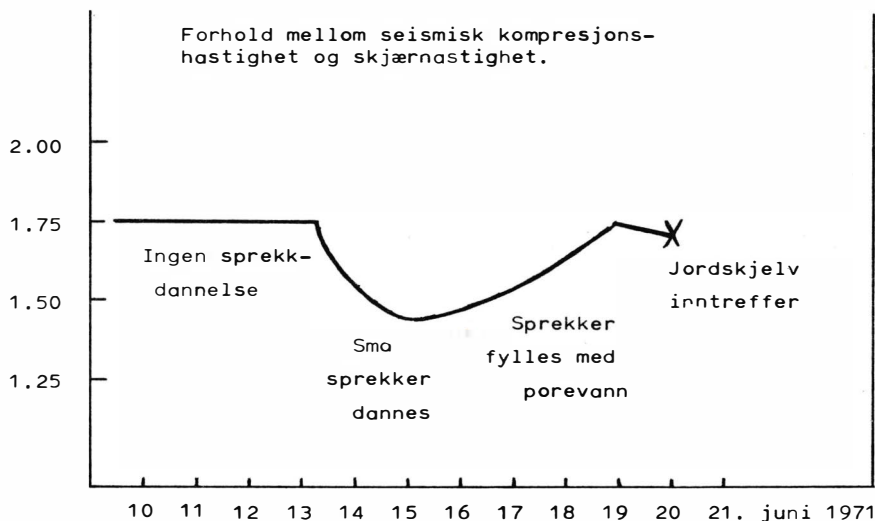
Andre undersøkelser var gjort i forbindelse med to jordskjelv i 1966 og 1967 i Tasjkent i Uzbekistan, nabo-republikken til Tadzjikistan. Her påviste man at konsentrasjonen av den radioaktive gassen radon steg gradvis for så å flate ut de siste ukene før jordskjelvet. I Øststatene går det tydeligvis meget lang tid før så vidt sensasjonelle oppdagelser kommer frem i fagpressen, i dette tilfelle varte det hele fem år.

I 1971 besøkte USA-professoren Lynn R. Sykes forsker-teamet i Garm og fikk første-håndskjennskap til deres metoder og resultater. Tilbake ved Lamont - Doherty Observatory satte professor Sykes opp et forskningsprogram for å undersøke om de russiske observasjoner fra Uzbekistan og Tadzjikistan også kunne gjøres i USA. Halvannet år senere hadde undersøkelsene gitt resultater, og i disse dager spres de over hele den vestlige verden gjennom det utbredte tidsskriftet Science.

Undersøkelsene er basert på hvor raskt forskjellige typer av rystelser forplanter seg gjennom berggrunnen. Forholdet

mellom forplantningshastigheten avtar i løpet av noen måneder, for deretter å vende tilbake til normale forhold kort før jordskjelvet. På grunnlag av tallrike laboratorieforsøk har man kunnet forklare dette på følgende måte. Når bergarter utsettes for belastninger som tilsvarer halvparten av bruddstyrken, dannes det tallrike små sprekker. Sprekkene blir fylt av grunnvannet som trenger inn selv i de fineste porer. Dette porevannet avstiver bergarten, som fortsetter å sprekke opp. Oppsprekkingen forsinkes selve jordskjelvet, mens gjenfyllingen med pore-

vann atter gjør berggrunnen klar til å sprekke opp. Når porevannstrykket har nådd en viss verdi, inntreffer jordskjelvet. Dannelsen av de første småsprekkene og gjenfyllingen med porevann kan registreres ved forholdet mellom forplantningshastighetene for forskjellige typer små rystelser, som alltid forekommer i jordskjelvstrøk. Man kan altså se når småsprekkene dannes og når de fylles med porevann rett før selve jordskjelvet.

Målinger ved Blue Mountain Lake viser sammenheng mellom seismiske hastigheter og hendelser i berggrunnen før jordskjelvet inntreffer. (Etter Scholz, Sykes og Aggarwal, Science 1973). Fra den 14. til den 16. juni 1971 ble småsprekker dannet, fra den 16. til den 20. juni ble de fylt av porevann, og den 21. inntraff jordskjelvet.

Ved California Institute of Technology har forskerne J.H. Whitcomb og J.D. Garmany nylig avsluttet en undersøkelse av mindre jordskjelvsbølger i området San Fernando før det ble rammet av et sterkt jordskjelv i 1971. Avhandlingen er ennå ikke trykt, men den bekrefter i alle deler de resultater professor Sykes' forskergruppe er kommet til.

Tydelige varsel.

Begge disse undersøkelser er basert på små rystelser i det området der det store jordskjelvet senere oppstår. Dette er i seg selv en ulempe og innebærer en del praktiske vanskeligheter ved jordskjelvsvarslingen. Imidlertid har M. Wyss og D.J. Holcomb ved universitetet i Colorado for tre uker siden vist at andre typer registreringer også kan anvendes. De undersøkte rapporten fra det japanske observatorium Matsushiro som i 1965 ble rammet av en serie jordskjelv. Det viser seg at jordskjelvsbølgen fra helt fjerntliggende skjelv som passerte gjennom Matsushiros undergrunn, ga like verdifulle opplysninger og et tydelig forvarsel om småsprekkdannelse, gjenfylling med porevann og det forestående jordskjelv.

Jordskjelvsvarslinger synes å være en realitet i nærmeste fremtid. Varslingen vil sannsynligvis bare i liten grad kunne begrense de materielle skadene ved jordskjelv, dens største fordel vil være at truede områder kan evakueres noen få uker eller dager før jordskjelvet inntreffer.

Oce.

KILDE: AFTENPOSTEN, afternummer 22. okt. -73.

HVEM ER WILBERT B. SMITH?

I desember 1950 fikk han, etter å ha innsendt en anmodning til transportdepartementet, bemyndigelse til å opprette Projekt Magnet og tillatelse til å gjøre bruk av departementets laboratorier og andre tjenester til bruk ved studier i marken, alt sammen til et studium av uidentifiserte flyvende objekter og de fysiske prinsipper, som kunne falle inn herunder. Uheldigvis ble prosjektet overrent av velmenende, men vill-ledende journalister i en slik utstrekning, at de, som var innblandet i prosjektet, samt departementet, kom til å befinne seg i en vanskelig situasjon. Av denne grunn ble Projekt Magnet offisielt nedlagt i 1954, og det fortsatte sitt virke utelukkende som et privat foretagende.

Forannevnte artikkel: "Tallerkenernes filosofi", ble skrevet av Wilbert Smith fire år før han døde i des. 1962.

KILDE: UFO-KONTAKT, nr.2-1969.

PRESSE - KLIPP

EN TANNLØS SJØORM TATT I PERU.

Lima (NTB-Reuter): Marinbiologiske eksperter i Lima undersøker for tiden et underlig dyr som blir betegnet som et tannløst sjøuhyre. Den fire meter lange skapningen ble

fanget av fiskere utenfor kysten av Peru. Dyret har et tykt geleaktig skinn, ingen tenner eller hale, kjempestore finner og et elefant-liknende hode. (Bergens Arbeiderblad, 5.9.73.)

INDIANSK VISDOM.

En amerikansk professor ved navn John Huner påstår at han i staten Michigan har funnet arkeologisk materiale som viser at de nord-amerikanske indianerne har hatt et imponerende kjennskap både til astronomi og geometri. Ja, hvorfor ikke, når deres syd-amerikanske frender har hatt det? (Aftenposten, mrg. utg. 18,7,73.)

MYSTISKE SIGNALER.

Moskva, 16. oktober (NTB-Reuter) Sovjetiske vitenskapsmenn har oppfanget signaler fra verdensrommet - signaler som kan stamme fra en sivilisasjon på en annen klode, meldte telegrambyrået Tass tirsdag. Signalene ble først registrert i byen Gorkij sydøst for Moskva. De er senere også registrert i flere sovjetiske byer.

Det er helt på det rene at signalene ikke kommer fra noen satellitt eller romskip som er skutt opp fra Jorden. Men det er fortsatt uklart om det er et naturlig fenomen man står ovenfor, sa astronomen Samuil Kaplan. - Vi kan ikke utelukke at signalene kommer fra en høyt avansert sivilisasjon på en annen klode, sa han ifølge Tass.

Over 30 sovjetiske vitenskapsmenn er i gang med å granske fenomenet. Arbeidet ledes av fysikeren Vsevolod Troitskij, meldte det sovjetiske telegrambyrå. (Aftenposten, aftenr. 17.10.73.)

Vær aldri redd
for en fiasko -
i den ligger allerede
spiren til en ny seier.

FRA RED.

Siste nr. for i år, nr. 6, vil bli utsendt i månedsskiftet jan./febr. 1974. I dette nummer vil vi bl.a. ha en oversikt og beskrivelse av andre liknende tidsskrifter i Skandinavia. Det er faktisk mange blader å velge mellom, og kan man ikke lese svensk, så er jo dansk iallfall ikke vanskelig.

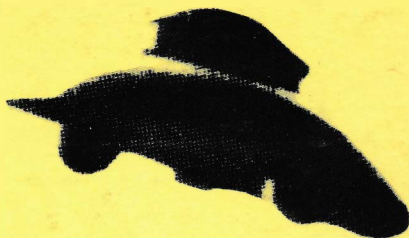
Noen ytterligere kommentarer til nedleggelsen av FAKTA? tror jeg ikke det skulle være nødvendig å gi. Vi har tidligere vært inne på problemene, og de fleste kan nok tenke seg det som medfører denne avgjørelse. Men hovedårsaken er som allerede nevnt, at undertegnede mister mesteparten av sin fritid, og ikke får noen anledning til å skrive selv.

Så ønsker vi alle lesere
G O D J U L og
G O D T N Y T T Å R,
og håper FAKTA? rekker frem
før helgen.

Asle Overholdt.

UFO-Litteratur Fortidsforskning Okkultisme m.m.

George Adamski: INSIDE THE SPACE SHIPS, indb.	30,00
Kenneth Arnold: THE COMING OF THE SAUCERS	19,60
Charles Bowen: THE HUMANIDS, indb.	30,00
Bruce Cathie: HARMONIC 33, indb.	50,45
John A. Keel: UFOs - OPERATION TROJAN HORSE	15,45
Ivan T. Sanderson: UNINVITED VISITORS, indb.	30,00
Jacques Vallée: PASSPORT TO MAGONIA, indb.	35,00
Cade & Davis: TAMING OF THE THUNDERBOLTS, indb.	21,30
G. Hunt Williamson: ROAD IN THE SKY, indb.	33,50
Robert Charroux: THE MYSTERIOUS UNKNOWN, indb.	51,75
Erich von Däniken: CHARIOTS OF THE GODS	9,15
Peter Kolosimo: NOT OF THIS WORLD	9,15
Immanuel Velikovsky: WORLDS IN COLLISION	10,45
Ignatius Donnelly: ATLANTIS, indb.	15,65
Rudolf Steiner: ATLANTIS AND LEMURIA	15,65
Lewis Spence: THE MYSTERIES OF EGYPT	15,25
Jerome Eden: ORGONE ENERGY, indb.	46,95
Charles Fort: THE BOOK OF THE DAMNED	6,55
Vincent Gaddis: INVISIBLE HORIZONS	6,55
Odette Tchernine: THE YETI, indb.	34,35
John Macklin: ORBITS OF THE UNKNOWN	6,55
Paul Brunton: A SEARCH IN SECRET INDIA	27,85
Phylos: A DWELLER ON TWO PLANETS, indb.	47,85
Andrija Puharich: BEYOND TELEPATHY	22,70
Meek & Harris: FROM SEANCE TO SCIENCE, indb.	45,90
T. Lobsang Rampa: THE THIRD EYE	12,20
J. Stearn: EDGAR CAYCE - THE SLEEPING PROPHET	12,20
Brad Steiger: THE ENIGMA OF REINCARNATION	8,25
Jean Dixon: MY LIFE AND PROPHECIES	9,15

(Samtlige priser er excl. moms)

Dette er kun et lille udvalg af vort lager af importerede bøger - Skriv efter vort komplette katalog.

Valby Antikvariat & Bogimport

VALBY LANGGADE 116, 2500 VALBY, DANMARK